

Közösségi alkalmaink a héten

Hétfő:	17:30 Csemő felnőtt katekumenek
	19:00 Fiatal házások
Kedd:	15:00 Szent László fiúkör
Szerda:	18:30 Felnőtt katekézis

Hirdetések

1. Mostantól kezdve a miseigazolványokat a fél 10-es mise végén Sági Anikó néninél, Juhász Zoltán és Turai Dénes bácsiknál lehet lepecsételtetni. Kérjük a diákokat, hogy várják meg, amíg az atyák és a ministránsok kivonulnak a szentélyből, és csak azután induljanak pecsételtetni a miseigazolványukat. A kosarat már ne keressék!

2. November 1-je Mindenszentek ünnepe. Ez a nap parancsolt ünnep, a plébániatemplomban délelőtt fél 10-kor és este 6 órakor, a Magyarok Nagyasszonya Kápolnában délelőtt fél 9-kor lesz szentmise. November 1-je elsőpéntek is egyben, ezen a napon meglátogatjuk a betegeket.

3. Kérjük azokat, akik új síremlékük megáldását kérik, jelentkezzenek a sekrestyében, vagy a plébánia irodájában. November 2-án, szombaton, Halottak napján délután 2 órakor a temetőben igeliturgia keretében fogjuk ezeket megáldani.

4. Kérjük, hogy akik még nem fizették be az egyházi hozzájárulásukat az idei évre, azok tegyék meg a hátralévő két hónapban a plébánia irodájában.

TANÍTVÁNY

A CEGLÉDI, A CSEMŐI ÉS A NYÁRSAPÁTI KATOLIKUSOK HETI
ÉRTESÍTŐJE

2019. október 27. XII. évf. 34. szám

CEGLÉDI RÓMAI KATOLIKUS PLÉBÁNIA

2700 Cegléd, Kossuth L. tér 3. +36-53-311-144

<http://www.cegledplebania.hu>

szecsodi.peter@vaciegyhazmegye.hu

ÉVKÖZI 30. VASÁRNAP

Aki magát felmagasztalja, az megaláztatik, aki megalázza magát, az felmagasztaltatik. (Lk 18, 14)

Megválasztásakor Ferenc pápa a következőt mondta: „Egy bűnös ember vagyok, aki bizakodik Úr Jézus Krisztus végtelen irgalmában és türelmében.” Ez a kettősség jelen hivatott lenni minden hívő lelkében: a bűnösségünk tudata okozta töredelem és az Isten irgalmából eredő örömteli bizalom. A mai történetben szereplő farizeus legnagyobb problémája pont az volt, hogy mivel volt képes felismerni saját bűneit – azaz hogy önelégülten viselkedik és jogot formál arra, hogy lenézze a másikat –, képtelenné vált arra, hogy befogadja Isten irgalmas, üdvözítő szeretetét. Ő csak a vámosban vette észre a bűnt, saját magában nem, ám ezzel saját magát csapta be. Ugyanis „*ha azt állítjuk, hogy nincs bűnünk, önmagunkat vezetjük félre, és nincs bennünk igazság. Ha megvalljuk bűneinket, akkor mivel jó és igazságos [Krisztus], megbocsátja bűneinket, és minden igazságtalanságtól megtisztít minket. Ha azt állítjuk, hogy nem vétkeztünk, hazugnak tüntetjük fel, és tanítása nincs bennünk.*” (1 Jn 1, 8-10)

A farizeus úgy hagyta el a templomot, ahogy odament: nem nyerte el a megbocsátást, nem tapasztalta meg Isten megtisztító szeretetét; a vámos bűneit viszont megbocsátotta Isten, ezáltal ő megigazulttá vált. Neki is „*sok bűne bocsánatot nyer, mert nagyon szeretett.*” (Lk 7,47) Amikor megtapasztaljuk Isten megbocsátó szeretetét egy nagyobb bukás után, az felszabadító erővel hat ránk, ösztönösen Isten buzgóbb szeretetére indít minket. A kisebb bűnök elengedését sokkal nehezebb ujjongó örömmel befogadni. Pedig mennyire fontos lenne, hogy őszinte töredelemmel bánjunk meg a kis vétségeinket is!

Bűnösségünk tudata nem csak súlyos bűnök elkövetésekor törhet fel bennünk, hanem Isten szent jelenlétének erőteljesebb megtapasztalásakor is. Ez történt Simon Péterrel, aki „*Jézus lábához borult, és e szavakra fakadt: »Uram, menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok!« Mert a szerencsés halfogás láttán társaival együtt félelem töltötte el.*” (Lk 5, 8-9) Jézus a csodálatos halfogással megmutatta isteni hatalmát, amitől Pétert és társait megszállta az istenfélelem, mélyebb tudatára ébredtek saját bűnös voltuknak. Amikor ugyanis Isten fellibbenti a fátylat végtelen szentségéről, dicsőségéről és hatalmáról, óhatatlanul tudatára ébredünk a saját bűnösségünknek és korlátoltságunknak.

„Tanuljuk meg önmagunkat vádolni! (...) Az a keresztény, aki nem tudja önmagát vádolni, nem jó keresztény, és azt kockáztatja, hogy képmutatásba esik.” (Ferenc pápa) És önmagunkat vádolva bizalommal várakozzunk arra, hogy Isten megmutatja hatalmas irgalmát, és felvillantja dicsőségét! Miközben megalázzuk magunkat bűneink megvallásával, bizalommal várakozzunk Isten felemelő szeretetére!

Halloweenról

A kereszténység mellett értelemszerűen létezett a pogányság is, emellett mindkettőnek kialakult a saját szokás- és kultuszrendszere. Mindkettőben jelentős motívum a halottakra való emlékezés, az elmúlás és a halál, a különbség ennek megünneplésében azonban hatalmas. A halál, mint istenség számos ősi kultúrában fellelhető, és Halloween gyökerei többek között ebből is táplálkoznak. A hagyomány szerint a Közép-Európa nyugati részén élő kelták az aratás végeztével ünnepet tartottak, amikor megemlékeztek a halottakról is, akik ilyenkor visszatértek a túlvilágról befogadást keresve.

A kereszténység elterjedésével és Jézus Krisztus igazságával számunkra az élet lett a fontosabb, amely ajándék Istentől, ezért emlékezünk ekkor szereteteinkre és az Egyházra. Ebből kifolyólag nagyon fontos lenne, hogy a jelenlegi Halloween helyett, melynek egyértelműen pogány eredetmítosza van, tartsuk meg mindenszentek és halottak napja ünnepét, mert az Úr feltámadásával legyőzte a halált.

Egy volt sátánista, John Ramirez így beszélt Halloweenről: „*Az ördög megszállottjainak Halloween egy nagyon különös ünnep, amely megünneplését türelmetlenül várják, hiszen ismerik a következményeket, és azt, hogy milyen sötét erők húzódnak meg a háttérben. Ez pont olyan, mintha megkérdezném ma a keresztényeket, hogy mennyire fontos számukra a Nagypéntek, vagy a Feltámadás ünnepe? Pontosan ilyen jelentősége van a Halloweennek is azok számára, akik a sötét világban élnek.*” Emiatt nagy jelentősége van annak, hogyan tekintünk erre a három napra. Sokkal inkább az emlékezésre és Isten halált legyőző szeretetére kellene fókuszálnunk, ezt kellene továbbadnunk, mert ez az igazi örömhír. (Forrás: 777 Blog)